

tilfigter at hjemle ubegrændset Ret til fra Marsindtægten at fradrage paavifelige Tab af enhver Art. Det sidste Vindringsforslag tilfigter kun at tydeliggjøre, hvad der maa antages at være Lovforslagets Mening.

Til § 12.

Man har fundet det overveiende hensigtsmæssigt at lade Kommunernes Regnskabsaar falde sammen med Statteaaret, om det end ikke er undgaaet Udvalgets Opmærksomhed, at denne Forlæggelse af Regnskabsaaaret har visse Ulemper, saa længe det kommunale Balgaar vedblivende falder sammen med Rænderaaret.

Til §§ 13 og 14.

Efter de foreløbig i Udvalget tilveibragte Oplysninger om Betskatningsreglerne i forskjellige Kjøbstads- og Landkommuner, synes de lokale Forhold at have medført saa betydelige indbyrdes Afvigelser i Fremgangsmaaden ved Vigning af Skat paa Formue og Leilighed, at Flertallet for Tiden maa anse det utilraadeligt ved Lov at gennemføre fuld Ensartethed paa dette Omraade. For et af Lovforslagets Hovedoieemed, den mellemkommunale Betskatning, kan saadan Ensartethed ogsaa kun delvis være af Betydning. Det er nemlig den oprindelige Ansættelse af Skatteværdierne, der afgiver Grundlag for Afgjørelsen imellem Kommunerne indbyrdes, hvorfor der i denne Ansættelses størst mulige Ensartethed høves en fælles Interesse. Derimod maa det være andre Kommuner ligeegyldigt, efter hvilke Regler Skat af de udfundne Skatteværdier beregnes i den enkelte Kommune. Paa dette sidste Omraade vil man derfor formentlig uden Betænkelighed kunne bevare noget større Spillerum for Kommunernes fri Bestemmelse, end Lovforslaget hjemler, medens man dog finder det hensigtsmæssigt ved Loven at bestemme de yderste Grændser for dette Spillerum. For det Første foreslaas det at paabyde Affattelse af en Skattevedtægt for hver Kommune, hvorved Vilkaarlighed fra Nar til andet og i Forhold til de enkelte Skatteydere forhindres. Endvidere hjemler

Forslaget kun den saakaldte synkende (degressive) Skala, der har været anvendt ved alle vore hidtidige Indkomstskattelove. Grændserne, indenfor hvilke Skalaen kan bevæge sig, bør dog formentlig drages temmelig vide, naar saa forskjellige lokale og sociale Forhold som i Kjøbenhavn og Landets øvrige Kommuner skal kunne tilfredsstilles derved. Det Punkt, fra hvilket Skalaen kan begynde, bør ikke sættes under 6,000 Kr.; i adskillige Kjøbstæders nugældende Skattevedtægter er der endog saa en høiere Grænse. Forsaavidt som man, udgaaende fra en Grænse ved 6,000 Kr., maatte ville naae Skattefrihed ved 1,000 Kroners Indtægt (f. Ex. i Kjøbenhavn), og man tillige imellem disse to Grændser maatte ønske en blot procentvis jævnt synkende Skala, saa maa der være Udgang til at benytte et Afdrag af henved 2,000 Kr., hvad der vil vise sig ligesaa fornødent, dersom man foretrækker at graduere Medsættelsen paa anden Maade. Den foreslaaede Minimumsstørrelse for Afdrag af 200 Kr. vil væsentligt have den Betydning at foranledige, at saadanne Indtægter, der ikke kunne forudsætte en selvstændig Ernæring, overalt skulle være skattefri. Ved at vælge et høiere Minimumsafdrag end 200 Kr. vil det efter Omstændighederne og de lokale Forhold staa Kommunerne aabent at udvide Grænsen for Skattefrihed. Naar der imidlertid lægges en saadan Myndighed i de kommunale Autoriteters Hænder, er det indlysende, at den kommunale Valgret ikke mere ubetinget kan være knyttet til Ydelse af Bidrag til Kommunen. Under en senere Paragraf i Lovforslaget foreslaar man derfor en ny Regel for dette Tilfælde.

De øvrige Enkeltheder i disse Bestemmelser tiltrænge neppe yderligere Forklaring; kun skal man gjøre opmærksom paa, at man, af Hensyn til at undgaa uforvunden Forhandling i mange Tilfælde har foreslaaet at gjøre disse Reglers Anvendelse paa udenbys Skattepligtige (efter § 3 b.) afhængig af disses egen Begjæring ledsaget af fornødne Oplysninger. Saadanne Skattepligtige ville nemlig som oftest have Indtægt udover den vedtagne Skalas Maximalgrænse.